

Dr. A.H. Burton

De rechterstoel van Christus

‘Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt, wat in het lichaam is [gedaan], naardat hij heeft bedreven, hetzij goed, hetzij kwaad’

2 Korintiërs 5:10

Het is volkomen in overeenstemming met de Schrift, dat de gelovige nooit meer geoordeeld wordt voor zijn zonden. Onweersprekelijk blijkt dit o.a. uit Johannes 5:24: ‘Voorwaar, voorwaar Ik zeg u: wie mijn woord hoort, en gelooft Hem, die Mij heeft gezonden, die heeft eeuwig leven, en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven’. Even waar is het evenwel, dat de gelovige geopenbaard moet worden voor de rechterstoel van Christus.

Het is belangrijk op te merken, dat de Geest Gods hier *niet* zegt: Wij moeten allen *geoordeeld* worden. Dit zou in tegenspraak zijn met de hierboven aangehaalde tekst uit het evangelie van Johannes, en de Geest van God is nooit in tegenspraak met zichzelf. De apostel zegt: ‘Wij allen moeten *geopenbaard* worden voor de rechterstoel van Christus;’ d.w.z. alles, wat wij hier gedaan hebben, zal daar in het licht worden gebracht, en we zullen beloond worden of verlies lijden, al naar wij hebben gedaan, hetzij goed, hetzij kwaad.

Dan hoeft niet eerst beslist te worden, waar wij de eeuwigheid zullen doorbrengen, en of wij aanspraak hebben op de hemel of niet. Zeker niet! De gelovige weet nu, zonder enige twijfel, dat hij de eeuwigheid met Christus zal doorbrengen in heerlijkheid. Letten we op het eerste vers van 2 Korintiërs 5 ‘Want wij *weten*, dat, als onze aardse tent waarin wij wonen, afgebroken wordt, wij een gebouw van God hebben, een huis, niet met handen gemaakt, een eeuwig [huis], in de hemelen’. Met andere woorden gezegd, wij, Christenen, hebben *nu* de volkomen zekerheid

van een eeuwigheid in hemelse heerlijkheid. Daarom hebben wij altijd *goede moed*' (vs. 6).

En in plaats van te moeten wachten tot we voor de rechterstoel mogen verschijnen, om te weten, of wij aanspraak op de hemel hebben of niet, horen wij altijd 'de Vader te danken, die ons bekwaam gemaakt heeft om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht' (Kol. 1:12). Maar, kan men vragen, maakt dit vertrouwen ons niet zorgeloos in onze wandel hier beneden?

Verre van dat! Waar Christus zo veel geleden heeft ten behoeve van ons, om ons de hemelse heerlijkheid te kunnen geven, zal dit ons aansporen om ons te beijveren om, hetzij inwonende, hetzij uitwonende, hem welbehaglijk te zijn. (vs. 9). En alsof deze beweegreden niet in zichzelf genoeg waren, wordt er aan toe gevoegd: 'wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus' Alles komt daar in het licht: hebben we voor ons zelf geleefd, dan zullen we verlies lijden; maar, als we door de genade van God, geprobeerd hebben om voor Christus te leven, dan zullen we de beloning ontvangen.

Maar misschien denkt u als lezer: 'Ik heb altijd gedacht, dat wij geopenbaard moesten worden voor Christus' rechterstoel, zodat bepaald kan worden, of we in de hemel zouden komen of niet'. In geen geval. Op het ogenblik, dat een christen sterft, vaart zijn geest op om *met Christus* te zijn, terwijl zijn lichaam in het graf daalt. Of met de woorden van ons hoofdstuk, hij is 'uitwonende uit het lichaam,' en 'inwonende bij de Heer' (vs. 8). Of zoals Paulus zegt, dat hij verlangde om ontbonden te worden en met Christus te zijn' (Fil. 1:23). Zo sprak ook de Heer tot de moordenaar aan het kruis: 'Heden zult gij *met mij* in het Paradijs zijn' (Luc. 23:43). Als Paulus, en de moordenaar, en al die heiligen Gods, die sinds het kruis van Golgotha gestorven zijn, al die tijd al met Christus geweest zijn. Al 2000 jaar, is het dan nog mogelijk, dat zij die plaats van volmaakte zegening zullen verlaten om te worden geoordeeld, omdat er nog uitgemaakt moet worden, of zij recht hebben daar te zijn of niet? Natuurlijk niet!

'Maar, zo zegt weer een ander, het zijn de zielen, die met Christus zijn, terwijl daarentegen de lichamen in de graven zijn; kan dan de opstanding geen verschil maken?'

Laat ons zien, wat God daarvan zegt. Het 15de hoofdstuk van de *eersten* brief aan de Korinthe houdt zich van het begin tot het eind bezig met de kwestie van de opstanding; ten eerste, met die van Christus, daarna met die van de Zijnen. Er waren blijkbaar enkele valse leraars in Korinthe, die de gelovigen probeerden te overtuigen dat er geen opstanding was'.

Als gevolg daarvan geeft de Geest van God door de apostel Paulus zeven verschillende bewijzen voor de opstanding van Christus:

1. De Schriften: 'opgewekt naar de Schriften';
2. Kefas - daarna;
3. De twaalven;
4. Vijfhonderd broeders tegelijk;
5. Jakobus - 'Daarna is hij verschenen aan Jakobus';
6. De apostelen - 'Daarna aan al de apostelen';
7. Paulus - 'En het laatst van allen is hij ook aan mij verschenen'.

Dit punt was van onmiskenbaar belangrijk. Want 'als Christus niet is opgewekt (...) dan bent u nog in uw zonden' (vs. 17). Hun zaligheid was afhankelijk niet alleen van het feit dat Christus gestorven was, maar ook opgewekt. Maar, als Christus uit de doden opgewekt is, dan staan de doden ook op. En in welke volgorde?

De eersteling Christus (2000 jaar geleden). Daarna die van Christus zijn, *bij zijn komst*' (vs. 23). En *hoe* staan zij op?

Open, geliefde lezer, uw Bijbel en lees vers 43. 'er wordt gezaaid in oneer, er wordt *opgewekt in heerlijkheid*'. Dit heeft, zoals wel duidelijk is, alleen betrekking op de gelovige in Christus. Wanneer hij opgewekt is, moet dan worden beslist, of hij in heerlijkheid zal wezen of niet? Helemaal niet. *Hij wordt opgewekt in heerlijkheid.*

Dezelfde handeling, die hem uit de doden opwekt, plaatst hem in heerlijkheid. O, geliefde medegelovige, heeft uw ziel de kracht en de eenvoud aangegrepen van deze drie woorden: 'opgewekt in heerlijkheid'. Wat verder die gelovigen betreft, die leven zullen, wanneer Christus komt voor de Zijnen (en u zowel als ik, geliefde broeder of zuster, kunnen daartoe behoren) 'Zij verwachten', zoals we lezen in Filippenzen 3:20 en 21, 'de hemelen waaruit wij de Heer Jezus Christus als *Heiland* (en *niet als Rechter*) verwachten, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht, die Hij heeft om alles aan Zich te onderwerpen' Zodat dus, als Christus komt in de lucht (1 Tess. 4:13-18), *de levend overgebleven heiligen* in een punt van de tijd veranderd zullen worden en Hem volkomen gelijk worden: want zij zullen Hem zien, gelijk Hij is (1 Joh. 3:2), terwijl 'de doden in Christus' worden opgewekt in heerlijkheid.

Maar waarom willen we dit alles bewijzen?

Eenvoudig, om aan te tonen, dat wij gelovigen in Christus, *voor dat we voor de rechterstoel van Christus staan, niet alleen met Christus zijn zullen, maar al verheerlijkt zullen zijn, en Hem volkomen gelijkvormig*. Zou men nu ook maar een ogenblik kunnen veronderstellen, dat één van hen, die verheerlijkt in Christus en aan Hem gelijkvormig zullen zijn, mogelijk alsnog in de buitenste duisternis zou kunnen worden geworpen? Nee toch? Wie zou zoiets zich kunnen voorstellen! De gedachte is eenvoudig ongerijmd.

Bovendien, wie zal gezeten zijn op de rechterstoel? Christus natuurlijk. En is Hij ook niet dezelfde, die onze zonden droeg in Zijn lichaam op het hout? Is het dan nog mogelijk, dat Hij ons om onze zonden zal veroordelen, de zonden waarvoor Hij zelf stierf 2000 jaar geleden? Onmogelijk!

Maar waarvoor is dan die rechterstoel van Christus? Zoals we hebben aangetoond, zal daar niet worden beslist, of wij in de hemel zullen komen of niet, want wij zullen er al zijn; maar als we daar zijn met Christus en in verheerlijkte lichamen aan Christus gelijkvormig, zullen we in gemeenschap met Hemzelf een overzicht ontvangen over onze levensgeschiedenis in deze wereld. We zullen elke stap opnieuw nagaan; elke omstandigheid ons herinneren; en in het licht van Zijn gezegende tegenwoordigheid zullen wij elke daad in het levens wegen in de weegschaal van het heiligdom; wij zullen ze zien, zoals Hij ze zag en ze beoordeelen, zoals Hij ze eens beoordeelde. Dan zal Hij ons laten zien, waar en hoe wij faalden; maar dit zal ons niet bang maken voor Hem, het zal in onze zielen een gevoel van verwondering voor Zijn onwankelbare liefde en genade versterken, waar Hij zó lang ons als dwalende schepselen met zoveel begrip gedragen heeft.

Hij zal het ook fijn vinden om met ons terug te kijken op elke dienst, die we voor Hem gedaan hebben; - het kleinste, dat wij voor Hem hebben mogen doen; - een woord, dat wij voor Hem gesproken hebben; ja zelfs een beker koud water in Zijn naam gegeven, zal niet vergeten worden. Dan zal 'ieder zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid' (1 Kor. 3:8).

O, geliefde christen-lezer, laten we toch niet die kostbare gelegenheden voorbij gaan, die ons nu gegeven worden om Christus te dienen! Laten we waakzaam zijn tegen die ons tot oneer strekkende slaperigheid, gevoelloosheid en onverschilligheid, waartoe we zo geneigd zijn te vervallen! Laat ons niet voor onszelf leven, maar voor Hem, die voor ons stierf!

'Een ieders werk zal openbaar worden; want de dag zal het verklaren, omdat hij (de dag) in vuur geopenbaard wordt; en hoedanig eens ieders werk is, zal het vuur beproeven. Indien iemands werk, dat hij daarop gebouwd heeft, zal blijven, hij zal loon ontvangen; indien iemands werk zal verbranden, hij zal schade lijden; maar

zelf zal hij behouden worden (...) Indien iemand de tempel Gods verderft, die zal God verderven' (1 Kor. 3:13-18).

Hier hebben we drie verschillende gedachten. Er is sprake van een waar Christen, van wie het werk goed is en die loon zal ontvangen (vs. 14); van een waar christen, van wie het werk slecht is en die schade zal lijden; en tenslotte van een goddeloze, die zelf boos is, en slechte bedoelingen heeft, die alleen boze werken doet. Hijzelf, zowel als zijn werk, wordt verdorven (vs. 17).

Hoewel deze verzen zonder twijfel in het bijzonder betrekking hebben op *de dienst*, geldt toch hetzelfde beginsel ook voor elk onderdeel van het leven van de christen. Hoeveel, van wat wij nu zeggen en doen, zal dan verbrand worden?

Wat een ernstige gedachte is het, dat alles aan het licht zal komen! Hoe voorzichtig moet deze overweging ons maken in al onze wandel, in onze wegen en onzen dienst! Dat maakt het belangrijk om alles, wat we nu zeggen en doen, te zeggen en te doen met het oog op die toekomstige dag, wanneer we geopenbaard moeten worden voor de rechterstoel van Christus!

'Maar,' zo werpt iemand op, 'spreekt de apostel in het volgende vers niet van de schrik van de Heer?' (2 Kor. 5:11). Lijkt het niet, alsof hij enige angst had, wat betreft de gevolgen van die dag?

Zeker, maar hij spreekt er van zonder enige gedachte, dat hij of enig ander Christen dan zou worden veroordeeld. Hij is niet bang voor zichzelf, of hoe het met hem gaan zou. Al zijn bezorgdheid geldt voor anderen. Wanneer het zo aangrijpend ernstig is zelfs voor degene, die beveiligd is door het bloed van Hem, die als Rechter op de rechterstoel zit, wat moet het dan wel zijn voor degene, die zo'n schuilplaats niet bezit!

'Wetende de schrik van de Heer,' zegt Paulus. En laat hij dan volgen: 'vrezende wij voor onszelf?' Helemaal niet. Hij zegt: 'Wij overreden de mensen' (vs. 11).

Wij merkten op, dat iedere geredde ziel een beloning zou ontvangen. 'Wat kon dan, zo kan men vragen, de moordenaar op het kruis voor Jezus doen? Lasterde hij niet Zijn naam tot bijna het laatste ogenblik van zijn leven?' Geliefde lezer, wij geloven, dat zijn loon een heerlijk loon zijn zal. Wat deed hij? Hij deed iets waartoe u en ik nooit zijn geroepen. De hele wereld was tegen Christus; de menigte was tegen hem opgestaan; de Joodse natie had geschreeuwd: 'Weg met Hem;' de overpriesters en schriftgeleerden hadden geroepen: 'Kruisig Hem;' Judas, een van de discipelen, had Hem verraden; Petrus had Hem verloochend; allen hadden Hem verlaten; de voorbijgangers schudden hun hoofd om Hem en bespotten de heilige Lijder in Zijn stervensangsten. En wat deed de moordenaar? Hij alleen, voor zover als wij lezen,

sprak ten gunste van Hem. Wat een voorrecht! Hoe geweldig moet het voor het hart van onze Heer zijn geweest, het eenvoudige maar oprechte getuigenis te horen: 'Deze heeft niets onbehoorlijks gedaan' (Luc. 23:41). Dit zal zeker op die dag niet vergeten worden! Hij zal zijn loon niet verliezen!

Maar wij zullen daar niet alleen onze fouten zien, zoals nooit tevoren, en ook leren, zoals we het nooit gedaan hebben, van de oneindige genade van de Heiland, die ons gedragen heeft ondanks al ons falen; niet alleen zal Hij ons laten herinneren elke dienst voor Hem verricht en ons belonen, zoals alleen zijn genade dit kan, maar wij zullen dan ook begrijpen, hoe Hij ons bewaard heeft te midden van gevaren, die wij nooit zagen en voelden, tijdens ons verblijf hier beneden.

We moeten nooit vergeten, dat Satan altijd *tegen* ons is. Maar, gezegend is Zijn naam, God is altijd *vóór* ons. We worden omringt door onbekende gevaren, maar Hij beschermt ons; te midden van deze onopgemerkte gevaren bewaart Hij ons. Hoe luid zal zijn naam geprezen worden, als we voor de rechterstoel van Christus staan en terugzien en ons herinneren: '*al de weg, die de Heer onze God ons geleid heeft*' (Deut. 8:2).

Tot opheldering hiervan maken we de lezer opmerkzaam op wat we lezen in Numeri 22-25. Israël, uit Egypte verlost, heeft juist de woestijnreis doorgemaakt en staat klaar om het Land binnen te trekken. Maar dan maakt Satan, Zijn bestendige en grote tegenstander, zich nog eenmaal tegen hen op. Hij zet Balak, de koning van Moab, aan om Bileam te zenden, door te zeggen: 'Kom, (...) *vloek* mij dit volk' (22:6). Maar als Satan zich tegenover hen stelt, beschermt God hen, en zegt daarom: 'Gij zult dat volk niet vloeken, want het is gezegend' (vs. 12). Satan doet zijn uiterste best, gebruikt alle middelen, wendt alle kunstgrepen aan, maar alles is *tevergeefs*. Hoeveel wisten de kinderen Israëls van alles, wat er op de heuveltop plaatsvond?

Zij lagen verspreid met hun tenten in de velden van Moab, volkomen onbewust van dit alles. Zowel Satans uitgebreide en machtige samenzwering tegen hen, als Gods nog grotere verlossing, waren beide hun onbekend. Zo wordt, naar wij geloven, op eenzelfde manier menige aanval van Satan tegen ons, door ons nu niet opgemerkt, maar in die dag,' als alles openbaar zal worden, 'zullen wij kennen, gelijk wij gekend zijn'

Wanneer de vergeving van God in het licht van die dag niet gezien werd, we zouden we de uitgestrektheid ervan nog niet eens voor de helft kennen, noch het onwankelbare van Zijn getrouwheid.

En als al ons falen, gebreken, tekortkomingen en zonden daar aan ons voorbijgaan, dan zullen ze in plaats van ons beangstigen of ons onzekerheid betreffende onze

behoudenis geven, ons een dieper dank en meer lof opwekken, en ons het lied van de verlossing zingen met meer kracht en liefelijkheid:

'Hem, die ons liefheeft,
en ons van onze zonden gewassen heeft in zijn bloed,
en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk,
tot priesters voor zijnen God en Vader,
Hem zij de heerlijkheid en de kracht
tot in alle eeuwigheid!'

Openbaring. 1:5, 6

OudeSporen 2020

